

Đồi Mặt

Chương 18 : Chương 18

Tiêu diệt kẻ thù

Asisu ngồi trên lưng ngựa, ngẩng cao đầu dưới làn mưa như xối. Trận chiến nòng ngày một căng thẳng hơn, cục diện trong thế cán cân bằng nhau, chỉ cần một bên sơ hở liền tự tạo cho mình cơ hội đi vào chỗ chết. Bụi đất hòa tan vào từng giọt nước thuần khiết, máu người vung vẩy như tóe nước. Phụ nữ và trẻ em tên mặt bê bết bùn đang cố bám vào tất cả những thứ có thể bám mà gào la, cố gắng nấp mình sau lưng mấy binh lính triều đình và trốn ở mọi chỗ, cuộc chiến hôm nay cam đoan sẽ thể trở thành nỗi ám ảnh nhất trong suốt cuộc đời của họ. Một bộ phận người dân và quý tộc không có khả năng chống đỡ đã quỳ hương về phía Asisu và kêu gào mong được sứ giả của thần giúp đỡ.

Đôi bên giữ vững thế trận đến tận nhiều canh giờ liền, cho đến khi chỗ Carol vì chạy loạn đã tạo ra sơ hở, ngay chỗ tế tướng Imphotep có một khoảng trống, vừa chỗ để Nebanon phóng mình nhảy vào, hấn thuận thế xô ngã vị tế tướng già, khiến Carol lo lắng chạy đến, hấn ném dao ngay trước mũi chân để cô giật mình mất đà, lơ lửng ngọc tử và vương miện quyền lực của Pharaoh, hấn thừa cơ cướp lấy rồi đu mình lên một con ngựa nâu gần đó, mặc dù Unasu và Carol đã lao mình ra ngăn cản đủ đường, nhưng rốt cuộc vẫn là Nebanon nhanh hơn. Ngay lập tức, hấn lệnh toàn quân rút lui, quay về hoàng cung thật nhanh trong sự chết lặng và sợ hãi tột độ của những người còn lại.

Trở về hoàng cung, ở đó sẽ có một đội quân tiếp viện giúp đỡ cho hấn, dù cho bên Assyria không phái đến ngay tức khắc thì binh lực trong cung của hấn vẫn đủ khả năng khống chế tình hình trong một thời gian kịp cho viện quân. Chính vì vậy nên tất cả mọi kế hoạch xếp đặt tiêu diệt hấn là đều vào ngày hấn tạm xa hoàng cung, hấn buộc phải chia quân làm hai, một trấn giữ hoàng cung và một theo hấn đến thần điện đăng quang, cho nên gần như mất đi một nửa binh lực. Asisu theo dõi tình hình thấy có biến liền nghiêng răng tức giận. Mọi thứ được sắp xếp để giết Nebanon tại đây, nếu hấn trốn khỏi, muốn giết hấn sẽ rất khó, lại tổn thương thêm mạng người.

Lúc này trời đã ngớt mưa, rồi tạnh hẳn. Nhưng đã là đến buổi chiều. Họ đã chiến đấu rất lâu, để rồi cuối cùng chiến thắng lại vượt mất vào phút cuối cùng.

Asisu lập tức phát lệnh chia quân rượt theo, đích thân cũng thúc ngựa về phía hoàng cung Thượng Ai Cập. Minuê nhướng mắt nhìn về bóng dáng nữ hoàng đang tự chui đầu vào chỗ nguy hiểm, liền xoay mình giết vài ba tên lính rồi hạ lệnh dời quân tấn công vào hoàng cung. Binh lính đang có tinh thần dâng cao theo đà chiến thắng, người dân mang trong mình sự phẫn nộ, liền hùng hực khí thế đánh đuổi tên phạm nhân trèo cao.

Trong thoáng chốc đã thấy tràn khắp ngõ ngách là người dân nổi dậy, bước đi rầm rập mạnh mẽ, những đường lớn phủ đầy binh giáp vũ khí giáo mác leng keng sáng choang chọc trời. Nhìn từ trên cao, Thượng Ai Cập như một người đã chết, nay mạch máu chẳng chit lâu nay nguội lạnh bỗng chốc bắt đầu phập phồng thức giấc, máu dần được bơm về tim, một sự mong chờ cho việc hồi sinh, cũng giống như những người đang túa tràn mọi nơi, tấn công hoàng cung, chống lại kẻ thù mong muốn mang lại một sự sống mới cho Ai Cập. Phía bên ngoài cổng thành, cửa thành được người dân và phe Asisu mở thuận lợi, không cần một mũi giáo, viện quân từ Hitaito vẫn có thể ung dung tiến vào.

Tốc độ của Asisu lệ thuộc vào kỹ thuật cưỡi ngựa và né những đợt tấn công, nên dĩ nhiên khoảng cách với Nebanon ngày một xa. Vì vậy khi hoàng cung đóng cửa chính, Asisu đã không kịp lao theo Nebanon vào, đành chờ Minuê đến nơi rồi cùng thương thảo, viện quân Hitaito mặc dù đã vào thành, nhưng không phải tới nơi là tới chỗ nàng liền. Trận chiến lần này đang đứng trước bờ vực thất bại, không phải Thượng Ai Cập nguy hiểm, mà là Hạ. Vì nếu để thời gian khống chế được Thượng càng lâu, thì kế hoạch ở Hạ càng lỏng lẻo. Cuối cùng, Asisu đã ra một nước đi không ngờ tới.

Toàn bộ đội quân, kể cả viện quân, chia ra làm hai nhánh, một nhánh tấn công trực tiếp hoàng cung, một nhánh rẽ về hướng quân Algon đang đến, phần còn lại trong thành, kích động người dân để họ xử lý nốt đám lính cổ riêng của mấy vị vương gia, hầu gia gì đấy. Còn riêng Asisu, nàng sẽ tự mình đột nhập vào theo lối chạy trốn của hậu cung. Nàng không thể chờ đợi, bất chấp lời can ngăn đủ điều, rốt cuộc Minuê đành

phải theo nàng cùng đi. Cả hai nhanh chóng cải trang thành mấy cô cung nữ, rồi di chuyển thành thực đến lối sau hoàng cung.

Bây giờ đã là buổi tối, bầu trời đen như mực. Vẳng bên ngoài hoàng cung vẫn là tiếng đao kiếm múa vung cùng âm thanh hô hoán trong chiến trận.

Ở ngay cổng ra của hậu viện, dòng người xô bồ, kẻ muốn ra chẳng được, người đứng chặn không xong. Mấy cô cung nữ ẻo lả đang quần trên người mấy loại vải lụa mỏng, đang xốc xếch vì chạy loạn, Asisu nhanh chóng lướt mình vào trong cái đám lố nhố đó, Minuê đi theo ngay phía sau, họ vờ la toáng lên rồi cũng chạy, nhưng là chạy ngược vào trong. Họ không mấy khó khăn khi đi xuyên qua hậu viện bởi khu này cực kỳ hỗn độn, người ta chỉ lo chạy, chứ không còn tâm trí để ý đến người khác, lính canh cũng bị điều đi tất để bảo vệ cho Nebanon, mấy cây đuốc thấp sáng chiếu rọi lên một bức tranh tạt nham.

Vấn đề nan giải ở đây chính là đến chính điện. Bọn họ tuy quen thuộc đường xá, nhưng không thể nào chỉ có hai người cứ thế xông qua ba vòng vây chặt chẽ. Vì vậy, họ đã nấp bên ngoài gần một canh giờ mà vẫn không thấy có bất kỳ sơ hở nào để lọt vào trong. May mắn thay, lính canh đã bắt đầu đổi phiên gác, Asisu chớp lấy thời cơ để đi vào. Đáng lý họ có thể thành công, tuy nhiên chính chiều cao của Minuê đã đánh động binh lính. Một tên đội trưởng trông có vẻ khôn ngoan hơn đám khù khờ còn lại, nhíu mày gọi :

_Hai người là cung tỳ sao? Muốn đi đâu?

Asisu giật thót mình, tim gần như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Run rẩy trả lời :

_Chúng tôi đến theo lệnh của hoàng thượng.

_Theo lệnh?

_Vâng.

_Người đi theo phía sau người có dáng vẻ thật không bình thường, ta chưa từng thấy nữ nhân nào mà thân hình cao lớn như thế. Mau mở

khăn choàng cho ta xem mặt.

_Quan gia, mặt cung nữ này rất xấu...quan...

_Haha, tốt nhất nên cầu nguyện đi, ta biết các ngươi là kẻ địch, với tình hình hiện tại tân hoàng để làm gì có thời gian kêu các ngươi tới. Nãy giờ ta chỉ hỏi các ngươi để giết thời gian nhằm chán thôi, còn giờ, chuẩn bị chết đi.

Minuê nhanh trí vội vã quay người, vung tấm áo choàng vào khiến nó tạt vào mặt tên đội trưởng kia, nhân lúc hấn còn choáng váng và bị tấm áo choàng che mờ, Minuê cùng Asisu lập tức chạy ngay đi. Tuy vậy, họ đã bị chặn bởi một toán binh lính xếp kịp thời sau những lời la lối của tên đội trưởng kia. Minuê rút kiếm ra để đối mặt, họ bị bao vây tứ phía, Asisu nấp sau lưng Minuê y hết một con mèo nhỏ hoảng sợ, môi nàng run bần bật lên, nỗi ám ảnh về những cuộc ám sát trong quá khứ dường như lại diễn ra trước mắt.

_Minuê, ta lệnh cho ngươi hãy tìm cách chạy trước đi, đừng màng đến ta, ta sẽ thu hút chúng và giúp ngươi đi.

_Nữ hoàng...thần..không...

_Ai Cập còn đang chờ ngươi, Ai Cập cần có người bảo vệ.

Minuê còn chưa kịp nói thêm thì bọn chúng bắt đầu tấn công, Một mũi thương quẹt ngang qua hông Minuê, hấn cố dùng lực nơi mũi kiếm gạt ra, đồng thời kéo người con gái kế bên xoay thuận theo chiều mình để né tránh một mũi thương khác đang lao tới. Một người cho dù võ công giỏi đến mấy, cũng không thể thắng nếu chống đỡ với quá nhiều người và còn phải bảo vệ một người không biết võ công. Minuê ngày càng thất thế, trong khi đó Asisu bị mất đã ngã xuống một bên hành lang. Quân lính càng dồn tới, nàng vừa hốt hoảng bò lui ra sau, tay chống trên nền đất sượt một mảng dài. Hơi thở gấp gáp và hàng loạt những cử động cố chống cự cho sự sống còn của mình, nàng ra sức tập trung sự chú ý của mấy tên lính, mong muốn Minuê có một tia may mắn trở ra. Nàng, mấy lần bị xô té rồi lại đứng lên, bị hất đổ rồi lại trỗi dậy, kiên cường hất mấy mũi thương. Một cô gái cô độc chống chọi, giống như một bông hoa đơn lẻ cố gắng đương đầu với bão táp. Trên tay nàng đã bị xẹt vài vết dài,

thẳng tấp, được ướp bằng máu huyết đỏ đỏ ra. Mồ hôi trộn với máu quệt trên mặt, đôi chân đã sắp không còn vững vàng.

Một người không đấu lại vạn người.

Một tia lóe sáng, một mũi gươm như chọc vào mặt trắng, nhắm thẳng hướng đến trái tim Asisu.

Asisu nằm sóng soài trên đất nhắm mắt lại chờ đón cái chết. Nếu đã cố hết sức mình mà vẫn không được, thì buông tay thôi, hy vọng huyết mạch còn lại của hoàng gia là Minuê có thể cứu được Ai Cập.

Trước mũi nàng đã nghe hơi lạnh của kim loại, có cả mùi tàn nhẫn của đồ vật vô tri. Dù sẵn sàng để chết, nhưng tiềm thức và bản năng con người vẫn khiến nàng khao khát được sống.

Asisu đã chờ đợi, nhưng rồi thứ chạm vào nàng không đem lại sự đau đớn, nó, không phải là gươm đao. Mà là một sự ấm áp.

_Chuyện gì vậy, tại sao lại ấm áp đến vậy, là vòng tay của ai lại ấm áp đến vậy.

Asisu lúc nàng mới mở lớn mắt nhìn. Mái tóc nâu giấu sau cái mũ Babylon và dáng người này, khuôn mặt giảo hoạt mà đôi lúc rất chân thành, nàng chắc chắn cả đời cũng không quên.

Là Ragashu.

Tại sao, Ragashu lại ở đây?

Hắn ôm nàng trong lòng, vung kiếm dứt khoát mạnh mẽ đẩy lui bọn lính bảo vệ nàng. Unasu và một toán lính khác cũng đã tới cùng chiến đấu giúp đỡ. Từ trước đến nay, nàng đã quen một mình đối chọi với quân thù, chưa từng nghĩ có một ngày, có một người cùng mình gánh vác, được bảo vệ che chở lại tốt đến thế này. Thật là tốt...

_Tại sao hoàng thượng tới đây.

Ragashu không đáp lời, chỉ chăm chăm ôm chặt nàng trong tay, cứ thế

chiến đấu với mấy tên lính quèn đang dần đuối sức. lát sau, khi chúng đã vãn dần, và chuyển sang tập trung tấn công phía Unasu cùng Minuê, Ragashu lặng lẽ nhìn Asisu rồi lên tiếng :

_Ta đã đi, nhưng đã quay lại, ta muốn được một lần sống thật trong đời ta.

Asisu bám lấy cổ áo Ragashu, rồi nhướng mặt đối mặt với hắn.

_Ai nói chàng được quay lại.

_Ta sẽ làm những gì ta muốn, ta không phải thuộc hạ của nàng.

_Thiếp đã hạ quyết tâm, cho nên, xin chàng đừng làm lung lay nó. Rồi ràng thiếp đã hạ được quyết tâm, ai cho phép chàng làm lung lay nó.

_ASISU.

_Chà, màn hội ngộ cảm động nhỉ.

Người vừa phát ra tiếng nói gần như thu hút được tất cả ánh mắt nhìn trong chốc lát. Cuối cùng, Nebanon cũng đã chịu lộ diện, hắn ra ngoài và không quên dẫn theo các đội cung thủ dày đặc. Miệng cười nham hiểm hướng về phía những người đang gây náo loạn muốn giết hắn. Trên người vận nguyên triều phục của Pharaoh Ai Cập, đầu không đội thềm nguyên mà đã đội vương triều, mùi hương chỉ dành riêng cho vua nhưng sao chỉ nghe chung quanh hắn toàn là sự thối tha. Asisu giận đến nổi hai hàm răng nghiến chặt vào nhau, một hành động rút thanh đao nhỏ ngay hông Ragashu không lường trước được của nàng khiến tất cả giật mình. Một loạt cung thủ chĩa về phía Asisu, trong khi đó vị nữ hoàng trẻ tuổi đang chạy băng băng đến gần chỗ Nebanon bất chấp ý thức được mọi nguy hiểm đang chĩa vào mình, ngay cả cú chụp hụt của Ragashu cũng không đánh động được nàng.

_Không cần bản, ta muốn trực tiếp xử lí với huyết mạch duy nhất còn lại của hoàng gia Ai Cập. Hoàng tử Asisu.

_Câm miệng lại tên nô lệ khốn kiếp và đừng bao giờ gọi tên ta từ cái miệng thối tha của ngươi.

Được lệnh của Nebanon, toán quân đông như lũ kiến chạy mưa bắt đầu lui qua Asisu và bắt đầu bắn tên vào những người bên dưới. Trái với không khí sục sôi né tên phía dưới, ở phía trên không động những cũng không hề yên bình, Asisu trừng mắt nhìn Nebanon, mỗi một bước đi tiến đến gần nhau của họ đều vô cùng thận trọng.

_Hoàng tử, em trai mình lên ngôi, không vui sao, hay vì ta không phải là Menfuisu nên tử không hài lòng.

_....

_Hoàng tử, người mà hoàng tử yêu đã đòi giết hoàng tử, dung túng cho con tiện nhân, hại đến Ai Cập, ta chỉ là làm những gì mình nên làm thôi.

_....

_Tử khá lắm, một người con gái mà thao túng tất cả để lật đổ một người có binh lực hùng mạnh. Đó là chuyện không thể nào. Ta tự hỏi ai là người đứng sau tất cả, ai có thể bày ra kế hoạch và điều khiển được Carol hay Minuê. Tử thật xuất sắc, nhưng tử sẽ không bao giờ giết được ta đâu.

Asisu càng lúc càng đi đến gần, gương mặt đanh lại, những vết máu còn vương trên mặt kết hợp với tia đỏ bắn lên trong mắt, đột nhiên nàng giơ cao thanh kiếm, khiến nó như một tinh tú giữa bầu trời bị bao phủ bởi mây đen, trông nàng thật đáng sợ, tưởng như nữ thần Ammit (nữ thần nuốt những linh hồn bị kết tội) đang giơ đao đoạt đi linh khí con người.

Từ bên ngoài cửa hoàng cung, đã nghe tiếng hò hét của quân lính phá vỡ xông vào. Trong đoàn người tiến công, có cả hoàng tử Hitaito trực tiếp chỉ huy.

Nebanon cũng rút bảo kiếm chuẩn bị giết Asisu, tuy nhiên nàng chỉ giơ kiếm lên mà không có ý định đâm. Nàng đột ngột la lên giữa trời rộng, đó là một lời nguyện khủng khiếp. Thân là đại tư tế của Ai Cập, hiểu được quyền năng hồi sinh, cũng sẽ biết được cách thi triển lời nguyện.

Trên cao, thần linh như đáp lời, gió từ đâu thổi cuộn cuộn, đến ngay cả

lửa trên ngọn đuốc lớn cũng bị dập tắt. Gió thổi tạt vào người như muốn hất tung họ đi. Sông Nile có động, từng dòng nước chảy đập vào bờ đá mạnh mẽ như đang gào thét. Nebanon bắt đầu hoảng sợ, nhìn về phía Asisu như con mồi đang sợ kẻ đi săn vào ban đêm. Váy áo của Asisu tung lên, bắn tóe ra xung quanh những giọt đo đở chảy từ tay nàng.

Vị thần khát máu...

Nebanon ớn lạnh dọc xương sống, nhưng không quên cầm chặt thanh kiếm trong tay. Khi quân lính đã tràn được vào phía dưới thêm, họ liền bị thu hút bởi một cảnh tượng, họ chỉ không nhìn thấy rõ là ai, gương mặt thế nào bởi không đủ ánh sáng và quá xa, ngay cả bên Ragashu, Minuê và Unasu cũng ngừng việc bắn hay né tên để nhìn về phía đại điện trên cao. Izumin đang mặc giáp chiến phong trần hô hoán giữa chốn chiến trận ba quân vừa nhìn thấy đã dừng lại ngăn người xem, mái tóc bạc tạt mạnh theo áo choàng.

Nebanon đâm mũi gươm về một người trông như sứ giả của thần linh, huyền ảo và uy nghiêm. Tuy nhiên, nữ thần đã bắt lấy mũi kiếm ấy, nắm chặt trong tay, máu trong lòng bàn tay qua không gian thiếu ánh sáng như một chất lỏng đen, nhỏ từng giọt có thể thấy rõ. Trong mũi dao nhỏ dường như chứa rất nhiều căm thù trong đó, chứa tất cả những uất hận của nàng, người dân và cả Menfuisu.

Asisu đồng thời lúc bắt kiếm hấn, thuận thế khiến hấn hơi mất đà chúi về phía trước, thật nhanh vung dao thật mạnh, đâm vào ngay trái tim Nebanon.

Người người từ xa xa đều nhìn thấy, thần linh đã giáng phạt kẻ có tội. Nữ thần đã giết chết kẻ phản bội.

Nebanon khi bị đâm cũng nắm lấy tay nàng vẫn còn đang cầm thứ đâm vào tử huyệt của hấn, nàng ghì chặt kiếm hấn trong tay. Nebanon nhìn Asisu, hiện lên một ý cười khinh miệt trong mắt, ngay khi khóe môi hấn nhếch lên, hấn chạy lao thẳng vào người nàng, kéo nàng lui lại sát bờ tường thành cùng hấn, đến khi lưng nàng chạm vào bờ tường đá lạnh, nơi này hướng xuống thẳng sông Nile phía dưới.

_Nếu muốn ta vẫn muốn kéo tử cùng chết, nếu ta không có được Ai Cập,

huyết mạch của hoàng gia cũng phải bị diệt vong.

Nebanon thở gấp, rồi dùng hơi thở cuối cùng kéo theo Asisu nhảy xuống phía dưới tường thành. Trước khi nhắm mắt, hắn chỉ thấy nụ cười đáng sợ của Asisu, và thật lạ trông nàng không có vẻ gì là bám víu vào tường thành mong được sống. Bất chợt, hắn thấy có gì đó không đúng, nhưng rồi cuộc, hắn đã tắt thở trước khi nghĩ tiếp được chuyện khác.

_KHÔNG, Asisu

_NỮ HOÀNG...

Ragashu và Minuê chạy lên chỗ tường thành trước tiên. Ragashu cố gắng chạy hết tốc lực, nhưng đã quá trễ, hắn, lại một lần nữa chụp hụt, chỉ có miếng vải phục trang trên người nàng. Hắn nhìn xuống phía dưới và gào thét. Ragashu đã thấy Asisu ngược lên nhìn mình tha thiết, môi cười mỉm dịu dàng, trước khi bóng dáng đó bị sông Nile sâu hút vào trong không gian đen ngòm.

Mặc cho bên trên gào thét, Asisu thả mình rơi vào dòng sông mẹ của Ai Cập, tựa như đứa con được mẫu thân ôm trong vòng tay ấm áp. Tuy nhiên, đúng như dự tính của Asisu, Atorat và một vài thủy binh Ai Cập theo như thỏa thuận đã đợi nàng sẵn, một bàn tay quấn lớp khăn mỏng quanh mắt nàng, rồi lặn lẽ lặn sâu dưới sông ôm nàng đi khỏi đó, xuôi dòng cách đây không xa, Carol đã đợi bên bờ sông chờ tiếp cứu nàng.

Tạm biệt Ai Cập

Bây giờ đã là nửa đêm, sông Nile hôm nay cũng không yên bình như mọi lần, nó dường như cũng đang nổi lên cùng với người dân mà nó hằng bao bọc bấy lâu nay. Mặt trăng cũng đau lòng mà dần dần lặn trốn sau mấy đám mây. Chập chờn đâu đó xác mấy con côn trùng la liệt.

Đêm nay Ai Cập khói lửa rực sáng.

Trái với sự hỗn độn của chiến tranh bên ngoài, ở một ven bờ khá hoang vu, cách sông Nile một khoảng đủ gần, có một cái chòi nhỏ nhưng vô cùng kín đáo, được thắp sáng bởi một ngọn đuốc nho nhỏ, leo lét và mấy cái đèn dầu thực vật lạ lùng do cô gái tóc vàng tự chế, thực ra nó

chỉ đủ để nhìn thấy rõ đồ vật, chứ không thể lan rộng cho bên ngoài biết nơi đây có người, bên trong phòng duy nhất đã để sẵn một lò sưởi nhỏ cùng với vài bình hương, giường cũng được chuẩn bị rất chu đáo. Carol ăn mặc đơn giản ngồi sẵn trên chiếc ghế kê bên lò sưởi chờ đợi cùng với một vị đại phu trẻ tuổi, Hassan. Mấy lính hộ vệ đứng rải rác ẩn mình trong mấy bãi lau sậy chung quanh.

Xuôi theo dòng chảy, Atorat cùng đội thủy binh Ai Cập đưa Asisu đến gần căn chòi đó, tuy nhiên theo như giao ước, Atorat phải trao lại cô gái trên tay cho đội thủy binh chứ không được trực tiếp đưa vào. Đến giờ phút này, hẳn vẫn không biết Asisu là ai, có địa vị cao quý như thế nào, chỉ mang máng biết nàng là tiểu thư quý tộc bị hại trong chiến tranh. Sau khi giao lại nàng cho đám thủy binh run như cây sậy mỗi lần nhìn hẳn, Atorat quay lưng đi về hướng ngược lại. Từ giờ phút hoàn thành giao ước cuối cùng này, Minoa được xem là chính thức nằm trong tay hẳn.

Asisu cả người ướt sũng và hôn mê bất tỉnh, máu từ lòng bàn tay tan vào trong nước sông đang dẫn dụ mấy con cá sấu bằng mùi tanh của nó. Bình thường khúc sông này không nhiều cá sấu, nhưng nếu có món ngon thì chúng sẽ không ngần ngại tập trung đông đủ. Vì trời quá tối nên thủy binh không hề thấy rõ được thứ gì sắp bu lại gần mình, họ chỉ thi thoảng giật mình quay lại phía sau và có cảm giác như ai đó đang nhìn mình. Kỳ thực chỗ này chỉ còn không đầy một dặm là đã tới căn chòi, nhưng vì không còn một người dẫn đầu mạnh mẽ như Atorat đảm bảo nên họ đâm ra sợ đủ thứ trên đời.

Ngay khi người đầu tiên trong đám thủy binh đặt chân lên bờ, thì bỗng có tiếng đổp nước thật mạnh từ phía cuối hàng, tất cả đều giật bắn mình quay vội lại, liền có một tiếng cấn xé lớn khác ràn rạt trong làn nước lạnh. Bọn họ đều rút vũ khí, vây quanh người đang ôm nữ hoàng, đôi mắt cố gắng mở lớn hết cỡ. Ngay trong dòng sông lạnh ngắt và không gian đen hui hui, mấy cây lau xào xạc và động tĩnh không rõ nguyên do, như vậy chẳng khác nào đang bị thần chết vờn xung quanh, nếu có chiến đấu chả khác nào đánh vào hư vô.

Tiếng đổp nước lại vang lên, họ cố gắng gọi tên từng thành viên nhưng rồi chỉ đáp trả lại là sự yên lặng đến đáng sợ. Họ cố gắng áp sát vào Asisu, chậm chạp từng bước một dè chừng, cố gắng đưa nữ hoàng lên

bờ nhanh nhất. Càng lúc mùi máu càng tăng cao, nồng đậm như trái chín đầu mùa, cái thứ mềm mềm mà hình như có gai lướt qua da thịt một người, vị thủy binh này la toáng lên khiến mấy người còn lại cũng cuống lên theo và hầu như mất đi vẻ bình tĩnh đang hết sức níu giữ từ này đến giờ.

Ngay khi dội lên tiếng đao kiếm chém tán loạn trong nước, mấy hộ vệ đang ẩn trong đám lau bắt đầu xuất hiện, quan sát tình hình và trợ giúp. Carol cùng Hassan cũng chạy ra bên ngoài xem xét tình hình, lúc này, ánh lửa từ ngọn đuốc hai người cầm ra mới trở thành nguồn sáng yếu ớt duy nhất. Mọi chuyện khả quan hơn khi người ta nhìn thấy được, nhóm thủy binh liên tục dùng kiếm kết hợp với cung tên được bắn từ trên bờ xuống, Carol chết sững người trước cảnh tượng kinh hoàng này, một vài lính thủy binh đã bị chúng xé xác, còn chị Asisu lại đang bị bao vây. lát sau, bọn chúng tản ra dần, nhưng không từ bỏ cơ hội đớp mồi, những người trên bờ quyết định lao mình xuống một phen. Cuộc đấu giữa người và vật rất kịch liệt, có mấy con bị đâm vào giữa đầu mà chết, có con lại vũng vầy giữa ba bốn người. May mắn thay, Asisu đã được lên bờ cùng người cuối cùng cũng được cứu thoát. mặc kệ có chuyện gì xảy ra, bọn họ bắt đầu đốt những cây đuốc lớn rồi ném về phía bầy cá sấu đang nhắm nhe muốn lên bờ.

Carol vừa chạy vừa nắm tay Asisu vào trong căn chòi, cứ nghĩ mọi chuyện sẽ ổn, chỉ cần nhờ Hassan kiểm tra lại sức khỏe cho chị sau khi chị nhảy vào nguy hiểm như vậy cho đảm bảo, nào ngờ tự đứng trên bàn tay lại có vết thương, người thì bất tỉnh, rồi còn lũ cá sấu. Sau khi Asisu được bế cẩn trọng nằm lên giường, Carol vừa khóc vừa hối thúc Hassan xem xét, bản thân chuẩn bị bị nước ấm. Vừa ra đến cửa, một tên lính chạy vào bẩm báo :

_Hoàng phi, nữ hoàng Asisu đã đến đây, theo như kế hoạch phải bắn pháo hiệu...

_Người bắn gì thì bắn đi, ta không có tâm trạng quan tâm mấy việc đó nữa.

Nói xong, Carol chạy đi kiếm nước sạch, không ngoái đầu nhìn tên lính lấy một lần.

Pháo hiệu được bắn lên cao, từ chỗ hành làng thần điện bên đại điện thành Giza có thể nhìn thấy rất rõ, Ari đứng ngẩng đầu quan sát mỉm cười với tướng quân Nakuto, việc dụ dỗ mở các cuộc vui thâu đêm và vấn đề hạ độc cho quan quân Babylon đã hoàn thành tốt đẹp từ yến tiệc tối nay, nữ quan Nafutera cũng đã lo liệu bọn quân canh ở biên giới, từ lúc tiệc tàn đến tận bây giờ họ đã đi qua đi lại lo lắng ngóng đợi rất lâu, Nakuto gật đầu ra hiệu bắt đầu cuộc tấn công giành lại tự do cho Hạ Ai Cập.

Khoảng hai canh giờ sau, trong căn chòi cũ kỹ ven sông, cô gái tóc vàng và đại phu đang ngồi túc trực bên giường vị nữ hoàng còn đang hôn mê, vết thương trên bàn tay được xử lý gọn ghẽ và băng bó chu đáo. Lúc này khi kiểm tra, Hassan đã vô cùng ngạc nhiên vì vết thương khá sâu, nhưng nhờ có nước sông Nile rửa trôi mà nó không bị nhiễm trùng, ngược lại còn dễ dàng cho đại phu cầm máu, Carol thở phào nhẹ nhõm khi biết người mẹ sông Nile vẫn đang che chở cho con cái mình. Tuy nhiên, Hassan còn phát hiện ra một chuyện, hắn nói nhỏ gì đấy với Carol và cả hai cùng mang một gương mặt ngạc nhiên, thoáng chút trở nên lo lắng.

_Có lẽ nữ hoàng đã chuẩn bị từ trước, bà ấy vẫn muốn bảo vệ nó.

_Cũng phải, may mà không sao cả. Tuy hôn mê nhưng không phát sốt.

_Thần đi chuẩn bị thuốc.

_Anh đi nhanh đi Hassan.

Hassan đi ra ngoài nấu thuốc, ôm theo một mớ đồ ướn nặng trĩch và mấy tấm vải mềm Asisu dùng để đỡ người. Carol ngồi lại chăm sóc cho chị, cứ như vậy cho đến rạng sáng ngày hôm sau.

Một ngày mới không bình yên lại đến, Carol vẫn chưa nghe bất kì tin tức gì quân lính báo lại, Asisu cũng chưa tỉnh, Hassan đã đi nấu một bát thuốc mới, cô đi ra ngoài để hít thở không khí. Xem ra hôm nay trời rất muốn mưa, Carol giật mình khi nhìn tàn tích từ vụ việc tối qua, bãi lau đã bị lửa bén thiêu rụi, một vài mảnh vải dính máu trôi lên bờ, và cá sấu nằm ngửa phơi thây, cảm thấy buồn nôn bèn quay lưng đi vào nhưng vừa kịp lại thấy được một vật nên chạy ngay đến đó kiểm chứng. Áo

choàng của Nebanon và viên ngọc đính trên vương miện Pharaoh bị rơi ra, cô không khỏi xanh mặt.

Đến giữa trưa, Carol càng lúc càng lo lắng khi vẫn không nhận được tin tức gì, khung cảnh yên bình đến đáng sợ. Nhưng Asisu đã có dấu hiệu trở mình và tỉnh lại. Carol mừng rỡ, có một tia phấn chấn trong lòng.

_Chị, chị đã tỉnh.

_Đã lúc nào rồi?

_Đã giữa trưa, pháo hiệu cũng đã bắn đi từ nửa đêm qua.

_Vẫn an toàn chứ.

_Chị, chị không nên mạo hiểm như vậy.

_Vẫn an toàn chứ?

_Dạ, rất may, vẫn ổn.

Asisu thở dài, đôi môi trắng bệch ngồi dậy trong lúc Carol dìu nàng dựa vào gối bông.

_Đừng nói chuyện ta còn sống ra ngoài.

_Nhưng chị.

_Chúng ta đã thỏa thuận, như vậy sẽ tốt cho cả đôi bên.

_Dạ, em đã dặn dò xuống.

_Được rồi.

Hassan mang một chén thuốc nghi ngút khói bên ngoài vào cùng một vài quả trứng gà được luộc chín. Carol đỡ Asisu uống thuốc, ăn uống chút đỉnh rồi lại tiếp tục ngủ nghỉ. Nhưng vì quá lo lắng, rốt cuộc chỉ nằm nom được thêm một canh giờ, Asisu lại ngồi dậy và hối thúc Carol đi nghe ngóng tình hình. Cuối cùng, họ quyết định chuyển sang một nơi

khác gần hoàng cung hơn.

Bốn ngày sau...

Có tin Minue tạm thời trấn định được Thượng Ai Cập.

Ba ngày sau...

Tin tức báo thắng trận từ cả Thượng và Hạ truyền đến, tướng quân Minue trở thành người nắm quyền tối cao được dân chúng chúc tụng.

Hộ vệ còn báo lại rằng, không hiểu sao từ nhiều hôm trước, khi nữ hoàng Asisu vừa giết được phản nghịch, bọn họ đột nhiên trở nên nóng nảy, sự phẫn nộ và tức giận lên đỉnh cao khiến tướng quân Minue bỗng chốc thay đổi tâm tính, sử dụng binh phù triệt để, đánh trận không nhân nhượng, bắt được liền giết ngay không cần tra hỏi thêm, đặc biệt mấy viên quan theo phe Nebanon như Kaputa bị xử lí ngay tại chỗ, bọn phiến quân và tàn quân rất khiếp sợ, bên phía quân viện trợ từ Assyria cũng bị mất đi khí thế rõ rệt, vì tay trong đã không còn, lực lượng quân đội càng lúc càng yếu đi trước liên minh hai nước kia, Algon vừa đánh vừa lui, Minue rất nhanh đã ổn định được tình thế ở Thượng. Hình như còn có một lực lượng ngầm khác không rõ thông tin đã trợ giúp cho Minue, phía Hạ Ai Cập được cho là bị xao lãng bởi chiến sự từ Thượng Ai Cập, đồng thời quân viện trợ từ bên Thượng và Hitaito đến rất kịp lúc, nên tướng quân Nakuto đã lấy lại toàn bộ quyền hành trong thời gian ngắn. Hoàng tử Izumin hiện đang hỗ trợ tướng quân Minue tại kinh thành Thebe. Hiện nay, nữ quan Ari và Nafutera đã cùng tướng quân Nakuto đang lo nốt các việc còn lại ở Giza. Hộ vệ còn báo, đã tận mắt nhìn thấy hoàng đế Babylon đích thân cùng toán lính Ai Cập dạo quanh khúc sông cả trăm lần, đến giờ vẫn chưa buông bỏ ý định cho dù đã tận mắt nhìn thấy khung cảnh đáng sợ kia, cùng thu lượm trong tay những vật chứng của Nebanon. Có người trong quân đội kháo với nhau, họ đã nhìn thấy vua Babylon đề ra những biện pháp quân sự trong trận chiến vừa rồi cho tướng quân Minue, tuy nhiên chả ai tin vào tin đồn nhảm đó. Và không hiểu sao cá sấu gần đây chết khá nhiều, có người tận mắt thấy một quái nhân giết chết chúng trong trạng thái tức giận.

Asisu đi qua tấm cung dành cho công chúa, nơi nàng lần đầu tiên biết đến thế giới này, những năm tháng còn đầy đủ cả phụ vương và mẫu hậu, những năm tháng còn hơi ấm tình thân gia đình. Vòng tay nàng rất thích, mấy trái nho mẫu hậu vô cùng thích ăn, giọng nói nghiêm nghị của phụ vương khi không hài lòng lúc nàng phá phách. Nàng đều nhớ.

Asisu đi qua thần điện Sobek, nơi có hồ sen thông với mạch nước sông Nile. Chỗ này nàng từng cùng Menfuisu bị ám sát, từ sau lần đó, nàng đã hạ quyết tâm phải bảo vệ cho đứa em trai quý giá của mình. Mỗi lần nhìn hoa sen nở rộ, nàng biết tình yêu của mình dành cho Menfuisu lại càng nồng đậm hơn. Nàng vươn tay chạm nhẹ cánh sen xanh đang vươn mình rục rở, hoa đã nở rộ, nhưng tình cảm lại trở thành nỗi đau không thể xóa nhòa.

Asisu đi đến tấm cung thần điện Isis, nơi nàng đã ở khi lên ngôi nữ hoàng. Mọi thứ đều gợi cho nàng nhớ lại rất nhiều sóng gió mà nàng đã trải qua, những đấu tranh một sống một còn vì vương vị, những cái nhìn lạnh lẽo từ người mình yêu thương, những chuyện như mũi dao đâm vào tim đâu đó vẫn còn lởn vởn quanh đây, những lần đối đầu với Menfuisu đến chảy máu trong tâm can, còn có những việc nội cung mà nàng đã xử lí nhiều năm trời, đó đều là câu chuyện buồn. Chạm vào từng kỷ vật, nhìn lại chốn xưa như chạm vào từng ngõ ngách trong tim mình.

Cuối cùng, Asisu đi đến đại điện thiết triều. Chính nơi đây, nàng và Menfuisu cùng nhau sánh bước, cùng nhau rạng ngời như ánh ban mai, cùng nhau trị vì Ai Cập. Nó cũng là nơi Menfuisu vì Carol mà từ hôn nàng, cũng là nơi làm cho nàng đi đến cùng cực của hận thù. Hôm nay nó được trang trí rất đẹp, nàng vẫn còn nhớ như in những ngày xưa tháng cũ, quần thần cùng đứng đây hàng hàng lớp lớp hô vang ca tụng hoàng đế và nữ hoàng, dân chúng bên ngoài kính trọng chúc tụng. Màn thêu rần vàng, cột vàng khắc đại bàng quyền uy, tất cả đều chỉ là quá khứ. Asisu nhìn lên ngai vàng, nó rất đẹp, đẹp đến nỗi người ta đều có thể bất chấp tính mạng để có được nó, nhưng nó đáng sợ lắm, nó có quyền năng làm cho con người ta ngày càng xa nhau, xa đến nỗi không còn cần nhau nữa. Đúng vậy, đồ vật vẫn còn đây, ngai vàng vẫn còn đó, đại điện vẫn vững vàng, cả nàng cũng đang ở đây, nhưng người đã đi đâu mất rồi.

Menfuisu đã rời xa nàng bao lâu rồi nhỉ? Menfuisu đi đâu rồi?

Menfuisu, đừng sợ, chị đã về rồi đây. chị về rồi !

Menfuisu đừng lo lắng, chị nhất định sẽ bảo vệ em và bảo vệ cả Ai Cập này !

Bên ngoài, ánh dương ló dạng chiếu những tia nắng đầu tiên vào bên trong chính điện, Asisu quay lại ngăn người nhìn mặt trời đẹp dịu dàng trên khung trời Ai Cập. Một ngày mới lại bắt đầu, rồi mọi thứ sẽ tốt đẹp cả thôi. Asisu bắt đầu khóc, mọi chuyện vui buồn bấy lâu nay đều như vỡ òa, từ lúc bắt đầu chống chọi nàng đã rất kiên cường, nhưng hoàn tất rồi, nàng được phép khóc rồi...

Tạm biệt !

Một lúc sau, Asisu bỏ lại đại điện phía sau, đi ra hành lang bên ngoài hướng đến chỗ nhìn ra bên ngoài hoàng cung, bắt buộc phải đi ngang cung thượng khách, bất chợt nàng nhớ lại lần đầu tiên gặp Ragashu trong trạng thái không mấy ân cần. Nàng cười tươi trong vô thức, đúng thật là mọi sự thần linh định đoạt đều khó lường. Nàng có cười với Ragashu nhiều như nàng cười với Menfuisu không? Lần đầu tiên gặp năm đó, nàng và hắn đều có mưu toan của riêng mình, cuối cùng vẫn là không đẹp bỏ được ích kỷ bản thân mà yêu nhau trọn vẹn. Asisu rút ra một miếng vải trên tay, đó là dây thắt trên đầu của người Ai Cập, thứ mà Ragashu đã đeo trong đêm lễ hội đó. Nàng đặt nó ngay tim mình, đây là thứ nàng muốn giữ, nó mang theo những kỷ niệm về tháng ngày nàng hạnh phúc nhất cùng với chồng mình, chỉ một mình nó nàng muốn đặt bên cạnh mình, không thứ gì khác.

_Chị, nếu chị không muốn về Babylon, chị vẫn có thể ở lại Ai Cập, mọi người sẽ bảo vệ chị.

Asisu quay lại nhìn Carol áo xống hoàng gia uy nghiêm, đẹp như tiên nữ giáng trần đang chuẩn bị lên đường cho buổi lễ.

_Ta đã ở nơi này hai mươi năm, ta không muốn bị nó giam cầm nữa.

_Chị.

_Nơi này không thuộc về ta. Đi thôi, nên đi rồi.

_Chị, em sẽ cố gắng giữ hòa khí hai nước. Chị cũng phải giữ liên lạc với em.

_Cô hạnh phúc hơn ta năm đó, vì hoàng tử Izumin yêu cô thật lòng, còn thuở mới bắt đầu Ragashu thì không.

_Chị, đừng đi.

_Ta đã đối mặt với mọi chuyện, đến lúc cần chạy trốn rồi.

_Chị, chị đem Hassan theo, chị đi như vậy với Ari là rất khó khăn, vả lại còn...

_Được rồi...

Asisu quay lưng đi khỏi đó, Carol chỉ nhìn theo mà không khỏi chạnh lòng.

Đến giữa trưa.

Từ hành lang bên ngoài, Asisu lặng nhìn Minue đang cưỡi ngựa về hoàng cung trong sự ca tụng của người dân hai bên đường, hoa lót thảm đi, đầu đội vương miện Pharaoh, trên tay có ấn tín quyền lực, phía sau người người đi theo hầu hạ. Asisu mỉm cười an lòng rồi âm thầm dời gót. Minue lên ngôi, đặt danh hiệu là Horemheb.

Tại cổng hậu cung, cô gái bước ra khỏi cánh cửa dễ dàng với lệnh bài trên tay, bên ngoài xe ngựa đã chờ sẵn, trong xe có vị nữ quan quen thuộc cùng người thanh niên trẻ Hassan. Bên cửa lớn hoàng cung mở ra đón tân Pharaoh mới bước vào trong kèn trống rộn ràng, cổng hậu viện có bóng chiếc xe ngựa lăn bánh đều đặn dời đi dưới sự chào đón của bầu trời tự do.

Bảy năm sau.

Lễ đăng quang của vị vua mới cùng vương phi tại Hitaito diễn ra. khắp nơi hội tụ nhộn nhịp tung bừng, chợ buôn tụ họp tấp nập đông gấp ba lần thường lệ với hàng loạt hàng hóa ngoài nước được miễn thuế, các điểm ăn mừng uống rượu thành lập đông đúc trong tích tắc, chỉ cần đi ngang cũng nghe mùi thức ăn và rượu hấp dẫn. Người dân nô nức chào đón một ngày trọng đại.

Chiếc xe ngựa lăn bánh đều đặn giữa phiên chợ tối vào cuối ngày, đây là phiên chợ cuối cùng diễn ra trước ngày lễ đăng quang. Đứa con trai tầm bảy tuổi có mái tóc màu nâu và đôi mắt đen tuyền biết nói, đang hào hứng nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, chốc chốc quay lại tíu tít với mẹ về mọi thứ mà cậu ta thấy được. Đến một nhà trọ tương đối, họ dừng chân tại đó và thuê hai căn phòng lớn. Khi đã cất đồ đạc xong xuôi, đứa bé trai lại ôm mẹ làm nũng, muốn được đi ra ngoài chơi, người mẹ cột nhẹ mái tóc đen nhưng như suối lại rồi cười với cậu quý tử của mình :

_Con được đi ra ngoài, nhưng con không được cưỡi ngựa, thứ nhất con chưa học cưỡi, thứ hai con còn quá nhỏ.

_Dạ mẫu thân.

_Để chú Hassan đi chung với con.

_Dạ mẫu thân. Con đi được chưa.

_Được rồi, đi đi.

Đứa con trai cười hớn hở chạy vội ra bên ngoài, khiến Hassan chạy gọi với theo mà không kịp. Sau khi nhìn con mình đi khuất, Asisu quay sang nói với Ari :

_Chuẩn bị đi, có lẽ chúng ta sẽ phải gặp người quen cũ để chúc mừng trước.

_Dạ chủ nhân.

Bên ngoài khu chợ náo nhiệt, đứa trẻ tinh nghịch lanh lợi nhìn xung quanh, rồi chạy thật nhanh và rẽ qua các ngõ hẻm cắt đuôi được Hassan cái rụp. Cậu bé chạy qua một khu buôn bán và cho thuê ngựa,

lạc đà. Ở đây, người ta có cả một chuồng thú lớn, cậu đã theo mẹ đi khắp nơi từ lúc mới sinh ra, nên bản tính thích tự do với ngựa đã ngấm vào máu, cậu rất muốn cưỡi một con ngựa đen lớn, nhưng mẹ lúc nào cũng chê cậu còn nhỏ và không cho phép. Vậy thì tự mình học lấy, đó là cách cậu đã nghĩ khi xin đi chơi bên ngoài tối nay.

Sau khi thỏa thuận một cái giá phải chăng và lấp liếm lí do cần thuê, cậu bé nhỏ thuê được một con ngựa màu nâu sậm và vô cùng háng hái trèo lên nó. Vì chưa bao giờ cưỡi, nên chân cậu kẹp quá chặt, khiến con ngựa đau, nó hí lên rồi vùng chạy mất kiểm soát, cậu bé khóc nức nở và chỉ biết níu chặt dây cương mong dừng để té xuống. Con ngựa chạy bạt mạng qua một lối đi khác và dẫn đến một khu vắng vẻ xa hoa khác thường, càng lúc càng hoảng sợ, cậu bé không khóc mà bắt đầu la kêu cứu, nhưng con ngựa vẫn cứ băng băng về phía trước. Khi sắp đâm sầm vào một bờ tường, thì may mắn thay có người cao lớn nhảy lên lưng ngựa sau cậu bé và nắm cương kìm ngựa lại. Cậu bé thở hỗn hển mừng rỡ, với suy nghĩ của trẻ con non nớt, cậu ôm chầm lấy người phía sau.

_Cám ơn đã cứu con.

Người đàn ông này rất đẹp trai, rất cao quý, gương mặt cũng rất nghiêm nghị, mái tóc được giấu sau cái mũ nên không rõ lắm nó màu gì. Người này nhíu mày khó chịu nhìn cậu bé :

_Nhóc con tên gì, tại sao lại cưỡi ngựa âm ỹ ở đây.

_Con là Ragish, tại con muốn tập cưỡi ngựa nhưng mẫu thân không cho, con rất thích được cưỡi ngựa, nên mới...

_Nhóc con tên Ragish?

_Là mẫu thân đặt cho con. Có đẹp không ạ?

Người đàn ông ấy cười, không hiểu vì sao lại cảm thấy vo cùng thoải mái khi nghe cái tên này. Và tính cách thích cưỡi ngựa vô cùng giống hẳn lúc còn bé. Đứa trẻ này có gì đó khiến hẳn cảm thấy rất quen mà cũng rất ấm áp, dù chỉ mới gặp lần đầu tiên.

_Ta dạy con cưỡi ngựa nhé.

_Thật không ạ, đừng cho mẫu thân con biết nhé.

_Được.

Họ tập cười ngượng với nhau suốt một canh giờ, Ragish học rất nhanh, tuy chưa thành thạo lắm nhưng đã biết điều khiển theo ý muốn. Người đàn ông cười xoa và xoa đầu Ragish. Cả hai đã cười thật tươi và đều cực kỳ vui vẻ khi ở bên nhau.

_Con có thể gọi người là gì?

_Cứ gọi là là ông chú dạy cười ngượng là được.

_Dạ.

_Ông chú không phải người ở đây.

_Phải ta ở Babylon, đến tham dự lễ đăng quang, nhưng ta không thích ở trong cung, nên đã đến ở dịch quán cho thoải mái, vừa rồi con xông vào khu dịch quán dành cho quý tộc các nước đấy. Khi nào con đến Babylon, ta sẽ tặng con một con ngựa đen đẹp nhất.

_Thật không ạ.

_Ta sẽ không nói hai lời.

Ragish cười lớn rồi ngoắc tay với người đàn ông nọ.

_Ông chú ơi, cái túi bên hông của ông sắp rớt kìa.

_Cảm ơn con, trong đây đựng một vật vô cùng quan trọng với ta.

_Giống mẫu thân của con lắm, đeo bên người con một cái túi hoa đây này, dặn không được để mất, cũng không được cho ai coi, nhưng bên trong chỉ là một dây thắt trên đầu của người Ai Cập.

Nhìn bộ dạng Ragish bĩu môi, Ragashu không khỏi bật cười. Họ nói chuyện với nhau thêm ít lâu sau đó Ragish vội vã trở về thỉnh tội với bác

Hassan và mẫu thân. Ragashu nhìn theo đứa trẻ có đôi mắt giống hệt người hấn yêu, trong lòng không khỏi hoài niệm, nhưng đã bảy năm nay, chưa có lần nào hấn cười vui và hạnh phúc như hôm nay, đứa trẻ này thật đặc biệt, hấn ước gì gặp lại nó lần nữa...

Ragish nhảy chân sáo vào trong nhà, Hassan chạy theo phía sau thờ hớn hển với nhóc con mau lẹ này. Ragish vừa quay về gặp Asisu đã hỏi ngay tức khắc :

_Mẫu thân, chúng ta đi Babylon chơi nhé.

Asisu cột nhẹ mái tóc của mình, quỳ xuống ngang bằng với đứa con trai. Đã không còn là cô gái chấp nhất bướng bỉnh, lạnh lùng ngày nào, giờ đây đã là người phụ nữ đầm thắm dịu dàng với tất cả sự bao dung và yêu thương của một người mẹ, đứa con trai này thật diệu kỳ, có thể biến người mẹ trở nên hiền hậu hơn bất cứ ai trên đời. Nàng vươn tay vuốt nhẹ má con trai.

_Sao con lại muốn đi Babylon.

_Chúng ta chưa từng đi đến đó, dùng chúng ta đi đã ngang qua cả chục lần rồi. Con muốn đi tới đó. Nơi đó không đẹp sao mẫu thân.

_Ragish, mẫu thân sẽ đưa con đi, nhưng hãy hứa với mẫu thân, khi nào con lớn hơn một chút, chúng ta sẽ đến đó ở thật lâu.

_Dạ mẫu thân.

Nhìn đứa con trai bảy tuổi cười tí mắt, Asisu cảm thấy ấm áp trong lòng hơn bao giờ hết.

Lễ hội náo nhiệt bên ngoài và tâm trạng của đứa trẻ vô tư cũng hòa nhịp sôi nổi cùng.

--- ----- ---

Rất nhiều năm sau này, khi Ragish lên ngôi rồi qua đời, câu chuyện về quá khứ và làm cách nào ông ta có thể lên ngôi vẫn là một trong những bí ẩn mà người ta chỉ có thể đoán mò. Ragashu sau này cưới thêm phi

tần, nhưng không hề lập ngôi hoàng phi, mặc kệ cho đám quan lại nhốn nhao, kể cả việc luận tội người hoàng phi đầu tiên Asisu, Ragashu cũng một mực bác bỏ và giữ nguyên ngôi vị cho nàng dù nàng không còn nữa. Sau này, đột ngột Ragashu thông báo nhận Ragish làm con nuôi rồi lên kế vị, người ta vẫn hay thêu dệt hàng nghìn câu chuyện xung quanh vấn đề này và cả về người thân mẫu bí ẩn.

Minue lên ngôi, lấy hiệu Horemheb, sau này cũng không có con nối dõi, để lại ngai vàng cho một vị tướng quân khác, chính là người mở đầu triều đại mới Ramses.

Carol và Izumin liên hôn, nhưng trên đường rước dâu về đã có một trận đánh lớn giữa nội bộ Hitaito, Jidan vùi thây nơi sa mạc khiến cho địa vị Izumin càng vững chắc.

Minoa bị Atorat điều khiển suốt một thời gian dài, theo như truyền thuyết cổ, sau này có một vị anh hùng đã khống chế được và đã giết Atorat, trả lại tự do cho Minoa.

Mãi về sau, người ta đều cho rằng nữ hoàng Asisu mất tích, người trong cuộc nghĩ nàng bị cá sấu giết, tuy nhiên điều đó đã không còn ai nhớ đến sau vài năm. Người ta chỉ nhớ mãi một bóng dáng nữ thần không rõ mặt đã giúp họ tiêu diệt kẻ thù, đem lại một Ai Cập mới.

Họ đã nhớ về một Asisu huy hoàng....

--- -----The End-----

Tài liệu tham khảo : bí mật vua Tut - đại học KH Xã hội và Nhân văn / Văn hóa Ai Cập cổ đại và văn hóa Sumer/ Các ngày lễ lớn của Ai Cập.

Nebanon được dựa trên hình tượng Ay, người đòi cưới vợ vua Tut (hình tượng Menfuisu) và lên ngôi, sau bị một vị tướng quân tiêu diệt, tướng quân đó lên ngôi lấy niên hiệu là Horemheb (hình tượng Minue)

Vua Tut chết khi còn rất trẻ, và những quyết định của ông đã dẫn đến sự thay đổi cả một triều đại sau này.

Vợ Tut (hình tượng Carol) đã yêu cầu được cưới hoàng tử Hitaito vì sợ

cận thân là người giết chồng mình. Cũng có chi tiết hoàng tử Hitaito bị vùi thây nơi sa mạc (Jidan)

Fia cảm ơn bạn đã theo dõi truyện.

Phiên Ngoại : Babylon có đẹp không?

Buổi chiều tà ánh tím hồng rực rỡ, chiếu xuống phiến cát vàng sa mạc đẹp như một bức tranh buồn, mấy con lạc đà và đám người du mục quyết định nghỉ chân tại một ốc đảo nhỏ, họ dựng lều căng bạt để nghỉ ngơi đêm nay. Một vài người đã đi kiếm thêm nước và vớt vát được thức ăn trên ốc đảo, được chừng nào hay chừng ấy. Hassan đã nhanh chóng hòa cùng mấy người đàn ông đi đến hồ nước duy nhất trong ốc đảo này, còn lại ba người nằm nghỉ bên trong.

Asisu khẽ vuốt tóc đứa con trai mười hai tuổi đang gối đầu trên đùi mình mà say sưa ngủ, nhìn vẻ mặt bình yên của nó khiến nàng sẵn sàng đánh đổi tất cả mọi thứ. Đi đường suốt cả một ngày mệt mỏi, lại lú lo suốt dọc đường nên giờ đối với Ragish được nằm trong lòng mẹ thế này là hạnh phúc nhất. Đoàn người thích nhất là Ragish, một cậu bé lúc nào cũng lạc quan và đem lại niềm vui cho mọi người.

Asisu khẽ thở dài, cũng đã mười hai năm trôi qua, người cũng đã già đi và mọi thứ cũng đã thay đổi, chẳng biết người xưa thế nào? Cố nhân còn nhớ hay đã quên....

Mấy năm trở lại đây, Asisu lo lắng cho đứa con của mình, là một người mẹ, thì con cái luôn là ưu tiên hàng đầu, đó không phải là trách nhiệm phải có mà là bản năng, là bản năng của tất cả người mẹ trên thế gian này. Mặc dù Ragish đã đến tuổi đi học, cậu bé vẫn được dạy bảo rất tốt, được đích thân nàng dạy học, nhưng trên hết nàng không muốn này đây mai đó như du mục thế này mãi, cần phải ổn định để có môi trường tốt cho Ragish phát triển, có bạn bè như bao đứa trẻ khác. Đúng lúc Ari mang cơm vào lều và Hassan cũng quay về, họ nhìn thấy vẻ mặt thần thờ của Asisu nên liền hỏi :

_Chủ nhân đang suy nghĩ điều gì thế, có chuyện gì với thiếu chủ sao?

_Ta đang nghĩ, không biết Ragish có oán trách gì ta không?

_Có chuyện gì sao ạ?

_Đáng lẽ, nó không phải bôn ba đây đó như thế này, đáng lẽ nó được ăn sung mặc sướng trong cung điện vàng, được học ở một nơi tử tế với những thầy dạy tốt nhất, thậm chí có thể cai trị cả thiên hạ. Nhưng mà bởi vì suy nghĩ của ta, nên giờ nó mới khổ sở như thế. Ta thực sự không muốn, nó đi theo vết xe đổ của ta, lại tranh quyền đoạt vị, sống những ngày tháng toan tính và âu lo, không biết khi nào lại có kẻ đến ám sát mình, không muốn đối đầu với những chuyện chính sự và đám quan lại đó. Ta chỉ muốn nó luôn được tươi cười như hiện tại, bình bình yên yên sống qua từng ngày. Ngay từ khi chưa chào đời, nó thực sự đã rất bất hạnh khi làm con ta. Khi đó, ta đã chuẩn bị thật kỹ, nhưng suýt chút thì xảy thai nó.

_Chủ nhân, người chỉ muốn những gì tốt nhất cho thiếu chủ, người không làm gì có lỗi...

_Ta vừa muốn trả lại cho Ragish một người cha, vừa không muốn nó đối mặt với áp lực làm con của một hoàng đế, vậy nên ta đã giấu tất cả về thân thế và cha của nó. Đứa con trai tám tuổi của Carol cũng đã đối mặt với rất nhiều thứ, chuẩn bị lên ngôi thái tử rồi, vậy mà đám loạn thần vẫn còn làm khó đâu có để yên.

_Chủ nhân...

_Ta chỉ cảm thán vậy thôi, chúng ta khi nào thì tới Hitaito, ta chỉ sợ sẽ không đến kịp buổi tấn phong thái tử đó.

_Ngay tối mai sẽ tới, chủ nhân đừng lo lắng quá.

Asisu gật đầu nhẹ, rồi lo đánh thức Ragish dùng bữa tối. Sau đó, họ lại trò chuyện vui vẻ với nhau như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ragish ăn rất ngoan rồi chui tọt vào trong chiếc chăn nhỏ tạm bợ.

Hai hôm sau,

Vì một vài sự cố không đáng, họ đã đến trễ mất một ngày, nên xe ngựa chạy nhanh hơn mọi khi. Trên xe vẫn là cậu bé liến thoắng nói liên tục như mọi khi.

_Mẫu thân, mọi người đông quá, người ta nấu nhiều đồ ăn thật đấy.

_Ừ, Ragish, lát mẫu thân dắt con đi chơi một vòng nhé. Mọi người đều đang chúc mừng cho vị thái tử mới lên ngôi.

_Mẫu thân, chắc vị thái tử đó sung sướng lắm, được nhiều người ca tụng thế này kia mà.

_Phải, Ragish. Con ngưỡng mộ vị thái tử trẻ tuổi còn hơn con sao?

_Không có, con chỉ ganh tỵ vì thái tử sẽ được cưới ngựa và học bắn cung thoải mái.

_Con chỉ biết có cưới ngựa.

Asisu cười rồi điểm chỉ vào mũi con trai mình. Đột nhiên Ragish hỏi làm nàng hơi giật mình :

_Mẫu thân, Babylon có đẹp không mẫu thân.

_Sao tự nhiên con lại hỏi thế.

_Babylon có ngựa đẹp, mẫu thân chẳng phải đã nói khi nào con lớn sẽ cho con đến Babylon sao?

_Ragish con phải lớn hơn một chút nữa.

_Mẫu thân...

Ragish bĩu môi quay đi, nó vẫn còn nhớ như in lời hứa năm năm trước với người đàn ông bí ẩn kia, Ragish chân tay giãy nảy loạn xạ làm nũng, vô tình không để ý miệng túi gấm bị bung ra từ khi nào, dải khăn thắt trên đầu của người Ai Cập rớt ra bên ngoài cửa sổ xe ngựa, bị gió cuốn tốc đi xa.

Từ hướng ngược lại, một tốp người Babylon cưỡi ngựa chạy như điên về phía cổng thành. Nghe tiếng ngựa, Ragish thích thú ngó đầu ra khỏi xe để nhìn, mái tóc nâu hất hất trông tinh nghịch đáng sợ, ánh mắt đen vừa nhìn thấy ngựa đã lóe sáng lên như ngọn đèn trong đêm, Asisu cũng kịp theo đưa con trai nhìn về phía đoàn người đang điên cuồng phi ngựa, chỉ thấy một bóng lưng của người dẫn đầu sao lại dấy lên cảm giác quen thuộc như thế, không biết vì thứ gì níu giữ nàng nhìn theo tấm lưng của người đó xa dần, xa dần, đến lúc chỉ còn cái chấm đen nàng mới thôi không dõi theo nữa, mặc dù không biết đó là ai, nhưng sao trong lòng đột nhiên lại thổn thức.

Ragashu cưỡi ngựa đen gấp rút quay về kinh thành Babylon vì chuyện gấp chính sự, vừa khi đến cổng thành, bất ngờ một cơn gió không biết cố ý hay vô tình, cuộn theo một dải băng thắt trên đầu tạt vào ngang cổ hắn, làm hắn thảng gấp ngựa, bực mình nắm lấy vật đó đưa lên trước mắt. Từng nét, từng đường vân trên đó, vô cùng chính xác và quen thuộc.

Một dòng cảm xúc như sét đánh trong tim, vật này gợi cho hắn nhớ lại một người mà hắn chưa bao giờ quên. Mùi hương còn vương trên đó cũng là mùi trầm hương năm nào. Ragashu ngậy người trong giây lát, rồi ngoảnh đầu nhìn xung quanh, nhưng chẳng thấy ai ngoài người dân Hitaito đang ăn mừng linh đình và nhảy nhót. Đáng tiếc, chiếc xe ngựa đi quá xa. Có lẽ chỉ là ảo giác hoặc sự trùng hợp ngẫu nhiên, Ragashu tạm cất dải băng vào, tự mình lắc đầu trấn tĩnh, cười nhạo bản thân rồi quất ngựa đi tiếp.

Dù sao cũng chỉ là trùng hợp...Chuyện hắn nghĩ đến là không thể nào xảy ra.

Nhưng...là cố nhân sao?

Bonus

Chap này ra đời xem như lời chúc mừng năm mới của Fia với các độc giả đã theo dõi truyện Fia suốt thời gian qua nhé.

Đó là một buổi chiều nhuốm đỏ, hai bóng người lặng lẽ đi về phía cổng quan biên giới Ai Cập...

Cậu thanh niên với mái tóc nâu và đôi mắt đen tuyền sâu thẳm đang nở nụ cười tươi như bông sen vươn mình sớm mai, đôi tay níu chặt lấy người phụ nữ trung niên đang đi bên cạnh mình. Sau bao nhiêu năm trôi qua, bà ấy rất cuộc vẫn đẹp như xưa, vẫn là vẻ đẹp kiều sa và lạnh lùng như thế. Có chăng chỉ khác là vẻ từng trải đã ám lên khuôn mặt bà ấy như khắc ghi những tổn thương mà bà ấy đã phải chịu đựng. Người ven đường nhìn vào đánh giá hai người từ phương xa đến này, trông cậu thanh niên chỉ chừng mười lăm hay mười sáu tuổi gì đó, gương mặt sáng láng và toả rực hơn bao giờ hết.

Hai người họ ghé đến một quán trọ nhỏ phía gần chợ phiên, rồi gần như mất hút trong đó mà không quay ra. Cho đến chợ phiên diễn ra sáng hôm sau, người ta mới thấy người phụ nữ dịu dàng ấy bước ra khỏi cổng.

Mấy năm trở lại đây, Ai Cập không ngày nào được yên. Những hiểm khích cũ giữa Ai Cập với các nước lân cận lại được nung nấu bùng nổ trở lại, vì vậy chiến tranh là không tránh khỏi, mà đặc biệt là Hitaito. Một trong những trận chiến khiến Ai Cập trở nên điêu tàn hơn bao giờ hết và sẽ không thể tổ chức những cuộc chinh chiến lớn đó chính là trận đấu gần biên giới, đích thân hai vị vua ngênh chiến với nhau, mà theo người biết chuyện vẫn hay ngầm hiểu là cuộc đối đầu giữa Minuê và Izumin.

Người phụ nữ trung niên đó choàng cả tấm khăn che đi mái tóc, mặc kệ cho trời nắng ở Ai Cập như thiêu như đốt. Bỏ ngoài tai những lời bỏ ngỏ của người dân về mình, người phụ nữ ấy vẫn tiếp tục đi vào khu chợ nhộn nhịp. Một vài kẻ tò mò thì sẽ để ý kỹ, trong mắt người đàn bà ấy mang theo rất nhiều thứ xúc cảm, hoài niệm có, đau thương có, giận dữ có và cả niềm hy vọng.

Rốt cuộc thì người phụ nữ ấy cũng chịu dừng lại ở một ngôi nhà nhỏ phía cuối con đường. Nơi này mặc dù đã bỏ hoang vì chiến tranh từ bấy lâu, thậm chí còn có tin đồn thần linh cho ma quỷ canh giữ nó, nhưng chỉ cần nhìn sơ qua thì vẫn miễn cưỡng nhận ra nơi đây đã từng là chỗ buôn bán trang phục và vải vóc có tầm cỡ. Một vài người liều lĩnh ra cản

đường và khuyên người phụ nữ đó, nhưng bà ta vô cùng cố chấp, họ đành chấp nhận bà ta là kẻ điên nào đó vắng lai và không can thiệp nữa. Họ chỉ nhìn thấy người phụ nữ ấy vào trong thôi, còn lại chẳng ai biết bà ta làm quái gì trong đó.

Người phụ nữ bước vào bên trong, nhẹ nhàng tháo khăn che đầu vào áo choàng, lộ ra một thân hình tuyệt mỹ với dung nhan thách thức với thời gian. Người phụ nữ ấy tròn mắt nhìn xung quanh như cố gắng dùng những hình ảnh cũ chấp vá lại nơi đây. Từng cái chạm tay nhẹ như mang từng dòng hồi ức quay về. Đôi mắt đen láy và sâu thẳm dường như đã bắt đầu ươn ướt. Rồi người phụ nữ ấy bắt đầu đi tìm, tìm một thứ nào đó không rõ. Bà ta gần như lục tung cả nơi này lên, thi thoảng ho sù sụ vì đám bụi rồi lại kiên nhẫn tìm tiếp. Cuối cùng thì, bà ta vẫn không thể tìm thấy nó, một sợi dây thắt trên đầu người Ai Cập, một sợi dây mà giống hệt với cái mà con trai bà ta đã làm mất cách đây không lâu tại kinh thành Hitaito. Cho dù không đẹp và mới như cái cũ, cũng không đi theo bên mình nhiều năm tháng, không phải là vật đối phương từng đeo, nhưng đối với bà ta vật giống vật xem như bù đắp phần nào, xem như bà ta vẫn có thể thấy đâu đó bóng dáng của người ấy...VẬY mà, bà ta vẫn không tìm được, sợi dây đó dường như là độc nhất vô nhị...

Trời bên ngoài đã quá trưa, người phụ nữ nọ vội vã bỏ sợi dây đó rồi khoác áo lại như cũ và trở về phòng trọ với con trai mình. Ngay khi bà vừa đi qua khỏi ngõ hẻm đó, thì lập tức có một đoàn người cưỡi ngựa như bay về phía căn nhà hoang đó. Người dân chỉ còn biết lắc đầu mà thắc mắc vì sao đột nhiên hôm nay lại có quá nhiều người tò mò mà dấn thân vào chỗ nguy hiểm như vậy.

Đoàn người dừng ngựa ngay trước ngôi nhà đó, vì vó ngựa làm tốc gió, khiến một mảng tường hiên lại rơi xuống kêu lạch xạch đến rợn người. May mà không phải là vào lúc đêm khuya. Người đàn ông dẫn đầu dường như là một đại quý tộc nào đó, trên người mùi hương cao quý và độc nhất, vải áo thêu hoa văn không phải của dân Ai Cập, và cái mũ ôm trọn cả mái tóc bên trong. Người này gần như lao vào bên trong, làm náo động cả một khu vực xung quanh. Ông ta tìm cái gì thì không ai rõ, chỉ biết sau khi đi ra thì gương mặt xanh rờn và hoang mang. Đúng vậy, sợi dây mà ông ta bắt được tại Hitaito hôm đó, có hoa văn giống hệt với một kỷ vật của ông ta. Và điều quan trọng là ông ta muốn xác định xem có phải có rất nhiều sợi dây giống thế không, chỗ buôn bán đó có phải

đã làm ra nhiều sợi dây giống vậy hay không...Và rồi, nó là độc nhất vô nhị...

Điều đó là gì đây? Cố nhân có còn sống hay không...

Hôm đó là ngày triều đình Ai Cập đón tiếp Babylon để bàn thảo về liên minh sắp đến, nhằm phục hồi nền kinh tế Ai Cập. Đích thân hoàng đế Babylon cũng đến, vì tính chất quan trọng của liên minh này. Đồng thời đây cũng trùng vào dịp người dân Ai Cập mừng lễ hội tạ ơn sông Nile mẹ hiền, nên khắp mọi nơi hầu như hân hoan ăn mừng mặc kệ những vất vả sau chiến tranh.

Đối với lớp người trẻ tuổi mà nói, thì lễ hội, từng bừng, nhộn nhịp là thú vui không thể thiếu. Bởi thế cậu thanh niên Ragish đã ăn bận bảnh bao và trốn mẹ đi ra ngoài chơi từ hồi chớm chiều. Cậu ta len lỏi qua dòng người nhảy múa và lẩn lút theo họ, cười đùa và làm quen với một vài cô gái trẻ tuổi cậu ta. Cũng do vẻ ngoài long lanh và điển trai ấy, nên cậu ta dường như thu hút được rất nhiều cô gái vây quanh mình. Chỉ một lát sau, cậu ta bắt đầu kiếm cơ né mấy cô gái nhao nhao phiền phức để chạy đến với mấy chú ngựa và sànp tập bắn cung gần đó.

Chỉ một lát sau, có một người thu hút cậu ta bằng con ngựa ô đen sáng bóng, mới nhìn qua đã biết chỉ có hoàng tộc mới sử dụng loại ngựa này. Cậu ta lân la lại gần đó để ngắm nhìn con ngựa, chỉ đứng im và lặng nhìn. Cho đến khi cậu ấy nhận ra người quen cũ, thì không ngừng kêu réo. Người đàn ông phải mất mấy phút mới có thể nhận ra cậu bé năm nào nay đã lớn đến thế này. Ông ta không hiểu sao trong lòng lại cứ có cảm xúc thương yêu đứa trẻ này như ruột thịt của mình. Họ cười ngựa, đưa ngựa với nhau chốc lát rồi ông ta tặng cậu con ngựa quý. Trong lúc lúc cậu ta vui đùa và thi bắn cung với thuộc hạ thì ông ta tự mình đi dạo vào những nơi xưa chốn cũ.

Bờ sông đó là nơi ông ta đã cùng người ông ta yêu nhất câu với thần sông Nile...

Chỗ kia là nơi ông ta cũng người đó uống trà...

Còn đây là nơi ông ta đã nhảy múa cùng người đó...

Cuối đường kia, là nơi ông ta lần đầu tiên mặc y phục Ai Cập...

Bước chân kí ức dẫn ông ta đến những nơi tràn ngập hạnh phúc một thời.

Có một bóng đen phía xa xa, cũng đang lướt qua từng nơi theo dòng hồi tưởng của mình. Mái tóc thướt tha và dáng điệu kiêu ngạo... Bàn tay mảnh mai chạm vào từng cột nhà đã bị nứt vỡ, tiếng khóc thút thít hoà quyện trong gió.

Ngay tại căn nhà hoang đó, người đàn ông nhìn thấy có một người phụ nữ trước mắt đang quay lưng lại với mình. Cảm giác đau rất trong tim bỗng trỗi dậy, bóng dáng người xưa hình như đã quay về.

_Asisu, là nàng sao. LÀ NÀNG SAO, ASISU....

Người phụ nữ đó quay lại, váy áo màu xanh nhạt bị gió thổi phất phơ. Vẻ mặt ngạc nhiên pha lẫn một thứ xúc cảm không tên.

_Ragashu...

LINK Truyện:

Đối Mặt <http://truyenhh.com/doc-truyen/doi-mat-2827786.html>

LINK Chương này:

Chương 18

<http://truyenhh.com/doc-truyen/doi-mat-2827786/chuong-18.html>